

Carta del Prelat (juliol 2012)

La pregària, l'abandó en Déu de les inquietuds i les oracions pel nostre proïsme -pel Sant Pare, de manera especial- centren la carta del mes de Mons. Xavier Echevarría.

05/08/2012

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills,

Tots ens hem omplert d'alegria i gratitud al Senyor pel reconeixement de les virtuts heroiques de

l'estimadíssim monsenyor Álvaro, fet públic per la Santa Seu el passat dia 28. El nostre goig és gran perquè l'Església, amb aquest acte, reafirma un cop més que l'esperit de l'Opus Dei, que el primer successor del nostre Pare va viure amb exquisida fidelitat, és plenament fidel a l'Evangeli i, per tant, un camí per convertir tots els moments i circumstàncies de la vida en ocasió d'estimar Déu i de servir el Regne de Jesucrist, com resem en l'oració per a la devoció al Venerable Servent de Déu.

Gratias tibi, Deus, gratias tibi!, us convido a repetir una vegada més. Donem gràcies a la Trinitat Santíssima per aquest do, l'esperit de l'Opus Dei - **vell com l'Evangeli, i com l'Evangeli nou [1]** -, del qual participen moltes altres persones que, sense tenir vocació a l'Obra, d'alguna manera formen part de la nostra família sobrenatural: molts

dels nostres parents i amics, i tants d'altres que miren d'encarnar en la vida corrent l'esperit que el nostre Pare va rebre de Déu.

En els dies passats, en llegir les vostres cartes de felicitació pel meu aniversari, m'he omplert lògicament d'agraïment al Senyor, que ha volgut que l'Opus Dei -com l'Església, de la qual l'Obra forma part- sigui una família sobrenatural estretament unida pels llaços de la paternitat, la filiació i la fraternitat. El meu pensament ha anat immediatament al nostre estimadíssim Pare, de qui hem celebrat recentment la festa litúrgica. A sant Josepmaria li devem, per la seva heroica fidelitat al designi diví, aquest ambient de llar tan propi de l'Obra, que -és natural que passi així- es manifesta amb especial força en cadascuna de les festes que marquen el nostre camí. A tots, i a quantes persones han pregat per mi en aquests dies, els agraeixo les seves

oracions, i ho vull pagar pregant més per tots.

Un motiu especial de gratitud filial i de joia han estat les afectuoses paraules del papa Benet XVI. Al quirògraf que em va enviar en ocasió del meu aniversari, el Sant Pare assegurava la seva pregària pel Prelat i una especial benedicció apostòlica que s'estenia a totes les persones confiades a la seva cura de pastor. Aquestes mostres d'afecte del Papa han de impulsar-nos a estar més units encara -amb profunda responsabilitat- a la seva persona i a les seves intencions, pregant insistentment pels fruits del seu ministeri de Suprem Pastor.

Comprenc molt bé les paraules que tantes vegades vaig escoltar de llavis del nostre fundador, a propòsit del Vicari de Crist. Ens deia: ***estimeu molt el Sant Pare. Reseu molt pel Papa. Estimeu-lo molt, estimeu-lo***

molt! Perquè li cal tot l'afecte dels seus fills. I això ho entenc molt bé: ho sé per experiència, perquè no sóc com una paret, sóc un home de carn. Per això, m'agrada que el Papa sàpiga que l'estimem, que l'estimarem sempre, i això per una única raó: que és el dolç Crist a la terra [2] . Amb quina freqüència preguem diàriament pel successor de sant Pere? Pot comptar amb la nostra fidelitat?

L'amor al Papa va ser present sempre amb força en el cor del nostre Pare. En una de les seves cartes més antigues conta que, quan l'Opus Dei era una petita llavor gairebé amagada en el solc, li agradava situar-se amb el pensament al costat del Sant Pare mentre resava el Rosari i, en fer la Comunió espiritual, imaginava que la rebia sacramentalment de les seves mans. D'aquesta manera, materialitzant en petits detalls la unió al Pontífex

Romà, anava creixent més i més en el seu cor una pietat forta i teològica al Vicari de Crist a la terra, al Pare comú de tots els cristians.

Han vingut a la ment aquests records també perquè el mes de juliol es compleix un nou aniversari de la primera vegada que el nostre Pare va ser rebut pel Papa. Va passar el 16 de juliol de 1946, tres setmanes després del seu primer viatge a Roma. Pocs dies abans, Pius XII li havia fet arribar, per mitjà de Mons. Montini, que anys més tard seria Pau VI, una foto seva amb una dedicatòria escrita de pròpia mà, beneint el nostre Fundador i l'Obra. Quin goig filial va experimentar llavors! I de seguida va escriure a les seves filles i fills: ***tinc un autògraf del Sant Pare per "al fundador de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu i de l'Opus Dei". Quina gran alegria! El vaig besar mil vegades. I en una postdata,***

afegia: que no deixeu la pregària i que estigueu molt contents [3] .

Pregar pel Papa, per la seva Augusta Persona i les seves intencions, constitueix un llegat del nostre sant Fundador que també Mons. Álvaro, el seu primer successor, ens ha transmès amb exemplar fidelitat. Ara em correspon personalment confirmar-vos en aquest punt de l'esperit catòlic. Ho faig molt sovint, però en aquests temps difícils, quan de tants llocs s'alcen veus crítiques contra l'Església i contra el Sant Pare, em sento urgit a fer-ho amb més insistència. La recent solemnitat de sant Pere i sant Pau, que van plantar l'Església de Roma amb la seva sang i són columnes de l'Església universal, ens mou a intensificar aquesta unió amb el Sant Pare: estimeu-lo molt, i procureu que moltes dones i altres molts homes nodreixin el seu amor a Pere!

En les catequesis de les seves audiències generals , en les últimes setmanes, Benet XVI s'ha detingut a considerar l'eficàcia de la pregària. Referint-se a moments concrets de la vida de l'Església primitiva, ha exposat la reacció dels fidels davant els atacs i persecucions que eren objecte. Tots recordem l'empresonament de Pere i Joan pel Sanedrí, comminant-los a què no prediquessin en el nom de Jesús [4] . Després de ser alliberats, els Apòstols es van reunir amb els primers fidels i els van comunicar les amenaces rebudes. El Papa subratlla que aquella primera comunitat cristiana **no només no s'atemoreix i no es divideix, sinó que es manté profundament unida en la pregària, com una sola persona, per invocar el Senyor (...). Donem un pas més: què demana la comunitat cristiana a Déu en aquest moment de prova? No demana la incolumitat de la vida**

davant la persecució, ni que el Senyor castigui aquells que van empresonar Pere i Joan; demana només que se li concedeixi «predicar amb valentia» la Paraula de Déu (cf. Ac 4, 29), és dir, demana no perdre la valentia de la fe, la valentia d'anunciar la fe [5] . I ho fan resant amb devoció el Salm 2, en el qual s'anuncia per endavant el reconeixement del Messies, malgrat els embats dels enemics.

Aquells primers ens ofereixen una bona norma de conducta als cristians d'avui, que també contemplem el trist intent dels qui miren d'expulsar Déu de la societat civil o, si més no, s'entesten a posar-lo entre parèntesis, confinant-lo a la vida privada. En els mesos que manquen per al començament de l'Any de la Fe, el proper 11 d'octubre, us suggereixo que tingueu molt present l'exemple de la primitiva cristiandat, pregant amb optimisme i seguretat per les

necessitats de l'Església, per les intencions del Papa , per la unitat de tot el poble de Déu al voltant dels seus pastors. No oblidem que, com assegurava el nostre Pare, ***Déu és el de sempre. -Homes de fe, fan falta: i es renovaran els prodigis que llegim en la Santa Escriptura. -"Ecce non est abbreviata manus Domini" - ¡El braç de Déu, el seu poder, no s'ha empetitit! [6] .***

Moguts per aquesta seguretat, llancem-nos a un apostolat sense treva, convençuts -no és exageració- que milions d'ànimes ens esperen. Però, com reblava sant Josepmaria, no n'hi ha prou amb les paraules, que són necessàries; ens demanen "obres", coherència diària amb la fe, alegria de saber-nos fills de Déu.

Un altre episodi recordat per Benet XVI és el de l'alliberament de Pere quan era a punt de ser processat. També en aquesta ocasió els primers

fidels es van congregar unànimes en l'oració. El text sagrat refereix que *mentre Pere era a la presó ben vigilat, la comunitat pregava a Déu intensament per ell [7]* . Sant Josepmaria va meditar molt freqüentment com la pregària unànime de l'Església va deslliurar llavors Simó Pere d'Herodes i de tot allò que el poble dels jueus esperava que passés [8] . Així ho recorda a Camí: ***beu en la font clara del "Fets dels Apòstols": al capítol XII, Pere, per ministeri d'Àngels alliberat de la presó, fa cap a casa de la mare de Marc. -No es volen creure la minyoneta, que assegura que Pere és a la porta. "Angelus eius est!" – deu ser el seu Àngel!, deien. -Mira amb quina confiança els primers cristians tractaven els Custodis. - I tu? [9]*** .

Tu i jo, invoquem amb fe als sants àngels de la guarda? Ens valem del seu auxili en les necessitats personals i en aquelles de l'Església, que han de

ser molt nostres? Demanem la seva ajuda en l'apostolat?

En exposar aquestes escenes, el Sant Pare aconsella que, com aquells fidels, també nosaltres portem **els esdeveniments de la nostra vida diària a les nostres pregàries, per cercar-ne el significat profund . I com la primera comunitat cristiana, també nosaltres, deixant-nos il·luminar per la Paraula de Déu , a través de la meditació de la Sagrada Escriptura, podem aprendre a veure que Déu és present en la nostra vida , present també i precisament en els moments difícils, i que tot -fins i tot les coses incomprensibles- forma part d'un disseny superior d'amor en el qual la victòria final sobre el mal, sobre el pecat i sobre la mort és veritablement la del bé, de la gràcia, de la vida, de Déu. [10] . I, en una altra ocasió, el Papa ens**

convidava a un examen personal:
**Com prego jo? Com preguem
nosaltres? Quant de temps dedico
a la relació amb Déu? [11] .**

Aquestes reflexions, de gran actualitat, han de venir amb freqüència a la nostra consideració, en les estones de pregària mental que marquen les nostres jornades: sense aquests col·loquis amb el Senyor, amb la seva Santíssima Mare, amb els àngels i els sants, no podríem -ni volem!- viure. ***El tema de la meva oració és el tema de la meva vida [12]*** , assegurava sant Josepmaria, i el mateix ens ha de succeir. Hem de ponderar en la pregària personal tot allò que ens ocupa i tot allò que ens preocupa, encara que -com deia el nostre Pare- els fills de Déu no hauríem de tenir mai preocupacions, sinó ocupacions, perquè confiem en la bondat del nostre Pare Déu, que tot ho encamina al nostre bé.

Ja m'he referit a algunes d'aquestes "*preocupacions*" d'ara i de sempre: la vida de l'Església i del món, la salvació de les ànimes, l'apostolat quotidià, que haurien d'estar presents en tots els fills de Déu.

Altres, potser més immediates, estan relacionades amb la crisi que afecta molts països a tot arreu, encara que amb diferent intensitat. No n'ignoro les conseqüències i tampoc passo per alt que, per aquestes dificultats, alguns puguin sentir-se particularment aclaparats: l'atur, la necessitat de renunciar al mínim necessari de comoditat, amb la urgència de fer mil equilibris perquè el pressupost familiar arribi a final de mes, si és que hi arriba. Us asseguro que em sento molt a prop de tots i de cada un, i prego especialment pels qui es troben en majors dificultats. Sense deixar de realitzar -els governants i tots- les gestions necessàries per sortir com més aviat d'aquesta situació, el meu

consell és que confiem en el Senyor i li oferim amb alegria les estretors que haguem de suportar.

Alhora, no tingueu inconvenient a acceptar una feina que estigui per sota de la vostra capacitat professional, tot esperant que es presentin moments més favorables. Mireu de treure partit als temps dolents: afrontats amb visió sobrenatural, ens serviran per madurar humanament i fer-nos créixer en unió amb Déu i en solidaritat amb altres persones.

Aquesta situació constitueix una altra oportunitat més perquè ens ajudem a suportar amb gràcia les dificultats. En els dies passats em venien molt a la memòria unes paraules del Senyor en l'Última Cena, que el nostre Fundador va repetir incansablement al llarg de la seva existència: *estimeu-vos els uns als altres tal com jo us he estimat. Així,*

doncs, estimeu-vos els uns als altres. Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres [13] . I recordo l'emoció amb què sant Josepmaria evocava els últims moments en la terra de l'Apòstol *quem diligébat Iesus [14]* . En efecte, narra una antiga tradició que sant Joan, potser amb la veu caduca per l'edat -així l'imaginava el nostre Pare-, repetia: *filíoli, dilígite altérutrum !*, ¡Fillets meus, que us estimeu! [15] .

Que ningú se senti sol. Que cada un se sàpiga recolzat, protegit, per la pregària i l'afecte fratern dels altres. Esmercem-nos a servir, de manera que la convivència amb els altres discorri d'una manera amable, agradable, amb detalls concrets. Moltes vegades n'hi ha prou amb un somriure, una mirada d'afecte, un saber escoltar amb veritable interès les penes dels altres, per alleujar la situació de qui travessa un moment

difícil. Quina actualitat guarden aquelles paraules de Camí!: ***més que "donar", la caritat és "comprendre" [16]*** .

Abans d'acabar, vull impulsar-vos a transmetre aquestes recomanacions als vostres parents, amics i col·legues. Ajudeu-los a descobrir la mà provident del nostre Pare Déu en totes les circumstàncies. Com escrivia el nostre Pare, fent ressò a sant Pau: *tot en bé dels qui l'estimen, dels qui ell ha decidit cridar [17]* . I a tots nosaltres ens ha cridat el Senyor per portar la seva doctrina per les sendes del món. ***Omnia in bonum!***

Ja sabeu que, el 18 de juny, he nomenat el tribunal de la Prelatura que s'encarregarà d'instruir la Causa de beatificació i canonització de Dora del Hoyo, la primera Numerària Auxiliar de l'Opus Dei. Uniu-vos a la meva acció de gràcies a la Santíssima

Trinitat per aquest pas i seguiu
pregant per les meves intencions.

No puc, ni vull, deixar de recordar de
nou l'estimadíssim Mons. Àlvaro que,
el 7 de juliol de 1935, va emprendre
el camí de servent bo i fidel, vivint
l'esperit de l'Opus Dei: quants
records de la seva correspondència,
plena d'alegria i de lluita constant!

Amb tot afecte, us beneeix

vostre Pare

+ Xavier

Barcelona, 1 de juliol de 2012.

.....

[1] Sant Josepmaria, Carta 9-I-1932,
núm. 91.

[2] Sant Josepmaria, Notes d'una
reunió familiar, 11-V-1965.

[3] Sant Josepmaria, Carta als seus fills del Consell General, 30-VI-1946, en A. Vázquez de Prada, "El fundador del Opus Dei", vol. III, pp. 45-46.

[4] Cf Ac 4, 1-31.

[5] Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 18-IV-2012.

[6] Sant Josepmaria, *Camí* , n. 586.

[7] Ac 12, 5.

[8] Ibíd., 11.

[9] Sant Josepmaria, *Camí* , n. 570.

[10] Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 18-IV-2012.

[11] Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 30-XI-2011.

[12] Sant Josepmaria, *És Crist que passa* , n. 174.

[13] Jn 13, 34-35.

[14] *Jn* 13, 23.

[15] Cf Sant Jeroni, Comentari a l'Epístola als Gàlates, III, 6, 10 (PL 26, 462).

[16] Sant Josepmaria, *Camí* , n. 463.

[17] *Rm* 8, 28.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-
prelat-juliol-2012/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-prelat-juliol-2012/) (11/08/2025)